

Ресурсне забезпечення підприємств цукрової промисловості

Існує істотний брак багатьох ресурсів, необхідних для розвитку української цукрової промисловості. Це, насамперед, капітал, енергія та добрива. За кожен КВт енергії, кожен тону добрив, витрачені на виробництво цукру в Україні, треба заплатити, до того ж їх уже не можна буде використати в інших галузях. Те саме стосується й кожної гривні інвестицій. Виграє чи програє Україна від того, що ці обмежені ресурси буде використано саме на виробництво цукру, а не на інші цілі, залежить від відносної конкурентоспроможності виробництва цукру.

Оцінюючи виробничий потенціал цукрової галузі, необхідно зазначити, що коефіцієнт зношення цукрових заводів становить 60%. Так із загальної кількості заводів: 58 – побудовані ще до 1860 року, 66 з 1861 до 1990 року; 24 заводи – в 1900-1940 роках і 44 – у 1941- 1995 роках. Більшість вітчизняних заводів мають невеликі потужності із переробки солодких коренів. Лише 20 заводів в Україні мають потужність понад 5000 т/добу, що на третину менше від європейських аналогів. До того ж виробництво на вітчизняних заводах є значно трудо- та матеріаломісткішим. Такий стан призвів до значного зниження ефективності виробництва цукру, і як наслідок частина цукрових заводів стали неконкурентоспроможними.

Нажаль, обсяги інвестицій за рахунок усіх джерел фінансування не сприяють відтворенню ресурсного потенціалу до необхідного рівня. Технологічні процеси виробництва цукросировини забезпечені лише на 60 %. Відпрацювали амортизаційний строк близько 70% тракторів і бурякозбиральних комбайнів.

Ступінь спрацювання технічних засобів виробництва на окремих переробних підприємствах галузі сягають до 80 відсотків.

В галузі основним джерелом фінансування є власні кошти заводів та товаровиробників усіх форм власності, що недостатньо для ефективної роботи бурякоцукрового комплексу.

Аналіз інвестиційної діяльності свідчить про скорочення обсягів інвестицій у виробництво і переробку цукросировини за останні десять років, в тому числі за рахунок державних централізованих джерел фінансування.

Водночас сезонність виробництва та порівняно значна тривалість обороту капіталу зумовлюють важливість довгострокового і стабільного кредитування галузі, активного пошуку інвесторів.

Для скорочення простою і зменшення витрат цукроочисні заводи можна обладнати на переробку не лише цукрових буряків, а й імпортованого сирцю. Це дасть змогу після закінчення бурякової компанії продовжувати виробництво перейшовши на переробку імпортного сирцю, таким чином, можна зменшити період, протягом якого завод стоїть без роботи.

У цукровій промисловості особливо актуальними є проблеми підвищення технічного рівня основного устаткування, поліпшення якості цукру (підвищення вмісту сахарози, зменшення кількості редуційних речовин), зниження матеріальних та енергетичних витрат на виробництво продукції.